

ÎN TRE IMAGINI

Cornel UNGUREANU

Universitatea de Vest din Timișoara

Nu am fost printre favoriții doamnei Belizare – fiindcă ea avea opțiunile ei categorice: aceștia erau cei ce meritau iubire, ceilalți nu. Dumnealor erau aleșii, ceilalți erau răufăcătorii. Era un profesor sever, dintr-o lume azi dispărută. Le aducea favoriților poze din minunata Italia și le comenta cu frenezie, fiindcă acolo era paradisul. Și tinerețea ei perpetuă. Își răsfața aleșii, care deveneau supușii iubirii față de mirabila Romă. Personaj ofensiv, luptător prin excelență, aducea din Italia de odinioară și din lumea de odinioară personaje, istorii războinice, reverii edenice. Dar, dacă n-am iubit profesorul, m-am apropiat de doamna Belizare mai târziu, când devenise un prieten al familiei. Era de o generozitate fără egal, care știu că s-a răsfiat și asupra preferațiilor ei de odinioară.

Istoriile sale de familie, dar și cele universitare, evocă o morală inflexibilă și un eroism greu de înțeles în lumea de azi. Poate că în catedra de italiană a Universității de Vest ar merita, dacă nu o statuie, măcar un tablou. Și dacă ne-am imagina că tabloul ar fi fost realizat de socrul doamnei Belizare, Dimitrie Belisare – cel care a pictat catedrale – am putea regăsi imaginile unei familii, ale unei familii pe care doamna profesoară a noastră și-a dorit-o mereu.